

Βένια Δημητρακοπούλου: Μια γλύπτρια με διεθνή καριέρα

Της Κατερίνας Πλουμιδάκη

ΑΘΗΝΑ. (Γραφείο Εθνικού Κήρυκα). Η Βένια Δημητρακοπούλου είναι γλύπτρια. Αποφοίτησε από το Αμερικανικό Κολλέγιο. Είναι μέλος του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος καθώς και του Συλλόγου Γλυπτών Ελλάδος. Έχει εκθέσει σε σημα-

πλέον μόνιμα στη συλλογή του Αρχαιολογικού Μουσείου Antonino Salinas στο Παλέρμιο σε περίοπτη θέση. Γνώρισα εκεί ανθρώπους που μιλούν τη γλώσσα μας και γνωρίζουν την ιστορία μας ίσως καλύτερα και από εμάς.

Στην Ιταλία η αίσθηση του Ελληνισμού είναι πολύ βαθιά, όπως άλλωστε με διαφορετικό τρόπο και στην Αμερική κυρίως

170 grammata

σμός είναι τα θεμέλια της κοινωνίας μας που θα πρέπει να φροντίζουμε ώστε να είναι γερά.

«**Ε.Κ.**»: Είστε γλύπτρια ή εικαστικός;

Β. Δημητρακοπούλου: Η ενασχόλησή μου με τη γλυπτική ξεκίνησε από τη σπουδή αυτού που ονομάζουμε «αναπαραστατική γλυπτική». Προτομές, ανάγλυφα, αγάλματα σε φυσικό μέγεθος. Τα χρόνια στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών που είχα την ευκαιρία να το κάνω και να το μελετώ σε βάθος ήταν για μένα πολύτιμα. Το συνέχισα μετά για ένα μεγάλο διάστημα. Με ενδιέφερε πολύ να ανακαλύπτω κάθε φορά στη μελέτη μου τι είναι αυτό που κάνει τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστό.

«**Ε.Κ.**»: Πώς περάσατε μετά στην αφηρημένη τέχνη, όπως στους «Προμαχώνες»;

Β. Δημητρακοπούλου: Πριν φτάσω εκεί, το στάδιο που ακολούθησε ήταν τα κεφάλια που λάξευσα σε φηαιστειακά πετρώματα της Αίγινας. Κεφάλια πρώτων και πολεμιστών που μου «ουστήθηκαν» σε αυτό το βυθισμένο στην πέτρα τοπίο, ο Αγαμέμνωνας, ο Αιακός, ο Πέλοπας. Τα έργα αυτά προέκυψαν εκεί μέσα από μια διαδικασία διάδρασης με το τοπίο, την ιστορία και τη μυθολογία από τις οποίες αφύζει.

Με αυτά τα έργα συστήθηκαν

κι εγώ για πρώτη φορά στο κοινό το 2009, με την πρώτη μου ατομική έκθεση στην Αίθουσα Τέχνης Αθηνών, με τίτλο «Κεκτημένα Εδάφη της Μνήμης και του Κόσμου». Η έκθεση αυτή είχε μεγάλη επιτυχία, κάτι που μου έδωσε τη δύναμη να συνεχίσω ακούγοντας το έντοτικό μου και όχι τη λογική, πράγμα που με οδήγησε έπειτα σε κάτι απρόσμενα διαφορετικό που ήταν το 2011 η δεύτερη ατομική μου έκθεση, με τίτλο «Mapping Oneself / Μικρή Γεωγραφία της Υπαρξης» στην μπλε πολυκατοικία στα Εξάρχεια, ταυτόχρονα και στην Αίθουσα Τέχνης Αθηνών.

Εκεί, σε ένα άδειο διαμέρισμα στο ιστορικό αυτό κτίριο, αφού το χρησιμοποίησα επί ένα χρόνο ως εργαστήριο, οδηγήθηκα σε κάτι που ήταν στον αντίποδα του πρώτου μου υλικού, της βαριάς φηαιστειακής πέτρας, στο λεπτό χειροποίητο χαρτί. Ήταν ένα είδος χαρτογράφησης του εαυτού όπου ο λόγος, η γραφή και η διαγραφή, η ροή της σκέψης και η εικόνα της, οι εμμενές, η επανάληψη και η απελευθέρωση μέσω της πράξης της δημιουργίας έγιναν οι πρωταγωνιστές.

«**Ε.Κ.**»: Πήγατε δηλαδή από το ένα άκρο στο άλλο;

Β. Δημητρακοπούλου: Ναι, όχι ηθελημένα όμως. Ξέρετε, η διαδικασία σε αυτό που κάνω εί-

ναι πολύ εσωτερική. Έρχεται από τα βάθη της συνείδησης, από μέρη αχαρτογράφητα. Ακολουθώ τυφλά σχεδόν αυτό που προκύπτει. Το εμπιστεύομαι. Το αποκωδικοποιώ πολύ αργότερα. Έως τώρα νιώθω πως έχω κάνει καλά.

«**Ε.Κ.**»: Σταθμός στην πορεία σας ήταν το έργο «Προμαχώνες»;

Β. Δημητρακοπούλου: Πριν τους «Προμαχώνες» μια έκθεση στο Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο το 2013, με θέμα το βιβλίο και τη βιβλιοδεσία ήταν αφορμή να δείξω μια ενόπτη δουλειά που ήταν χειροποίητα βιβλία - ημερολόγια, προσωπικές καταγραφές σκέψεων, ονειρών, εικόνων υπό μορφή σχεδίων και κολλάζ. Το πιο μικρό είχε μόλις πέντε εκατοστά ύψος. Μετά χωρίς να το καταλάβω ακολούθησα την ίδια διαδικασία και το επόμενο μου έργο βρέθηκε να αποτελείται από τρεις ατσάλινους δίσκους σε διαφορετικές κλίσεις έξι μέτρων ο κάθε ένας και όλο μαζί να έχει βάρος εικοσιπέντε τόνους. Από το ένα άκρο στο άλλο ξανά.

«**Ε.Κ.**»: Εντυπωσιακό.

Β. Δημητρακοπούλου: Συνειδητοποίησα τότε πως ο χώρος που βρίσκεται ανάμεσα σε δύο άκρα έχει για μένα μεγάλο ενδιαφέρον. Εξερευνώντας αυτόν τον ενδιάμεσο χώρο αισθάνομαι πως μπορώ να εισέλθω στη φαι-

νέρωση της ουσίας.

«**Ε.Κ.**»: Οι «Προμαχώνες» εκτέθηκαν πρώτα με μεγάλη επιτυχία στο Μουσείο Μπενάκη της οδού Πειραιώς το 2014. Τώρα βρίσκονται στον αύλειο χώρο του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου.

Β. Δημητρακοπούλου: Η στιγμή που αποφάσισα να πραγματοποιήσω αυτό το μεγάλο σε μέγεθος έργο ήταν δύσκολη. Βρισκόμασταν μεσοδιάστημα της κρίσης. Αναζήτησα χορηγίες. Το έργο αυτό έγινε η αφορμή να δουλέψουμε μαζί για δύο χρόνια μια ομάδα ανθρώπων. Οι «Προμαχώνες» είναι έργο συλλογικό. Αυτή ήταν η απάντηση στα ερωτηματικά και στις αμφιβολίες που είχα πριν.

Οι «Προμαχώνες» είναι ένα έργο που έχει να κάνει με την πρώτη γραμμή της μάχης, είτε πραγματικής είτε συμβολικής, τη δύναμη της αντοχής και της αντίστασης. Οι «Προμαχώνες» είναι έργο συμβολικό.

Αγαπήθηκε από ένα πολύ ευρύ κοινό. Ήταν ενδιαφέρον το γεγονός ότι ενέπνευσε άλλους καλλιτέχνες.

Επειτα ήρθε αυτή η πρόταση να εκτεθεί στον κήπο του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου. Βρίσκεται εκεί από το 2016 και η μεγάλη έκπληξη όλων αλλά κυρίως η δική μου ήταν πως δίπλα στο Πολυτεχνείο δεν βανδαλίστηκε. Ένα τόσο μεγάλος κλίμακας έργο που δεν αναπαριστά κάτι δεν είναι αυτονόητο ότι θα ενταχθεί εύκολα στο δημόσιο χώρο. Ήταν ένα μεγάλο στοίχημα που νομίζω κερδήθηκε.

«**Ε.Κ.**»: Ποια είναι τα επόμενα σχέδιά σας;

Β. Δημητρακοπούλου: Με την έξαρση της πανδημίας πολλά από τα σχέδιά μου, στην Ιταλία κυρίως, αναβλήθηκαν. Στο διάστημα του εγκλεισμού όπου έφυγαν τα πολλά και περιττά και έμειναν τα λίγα και τα στοιχειώδη ένιωσα πως ίσως με αυτά θα μπορούσα να φτιάξω κάτι ξανά με άλλο τρόπο.

Σκέφτομαι πως τελικά τα πράγματα που αξίζουν πραγματικά είναι η σύνδεση, η επαφή με τον «άλλον», η προσφορά, η αγάπη, η έμπνευση, η δημιουργία. Γιατί μ' αυτά ο κόσμος μπορεί και φτιάχνεται από την αρχή.

ντικούς χώρους της Ελλάδας και του εξωτερικού και έργα της βρίσκονται σε δημόσιους χώρους και συλλογές τόσο εντός όσο και εκτός συνόρων. Οι ξένοι εκδοτικοί οίκοι «Hatje Cantz» και «Allemandi» έχουν κυκλοφορήσει βιβλία με τη δουλειά της.

Το μνημειακής κλίμακας έργο της «Προμαχώνες», αφού εκτέθηκε με μεγάλη επιτυχία στο μουσείο Μπενάκη της οδού Πειραιώς, τοποθετήθηκε το 2016 στον αύλειο χώρο του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου.

Το 2018 και το 2019 πραγματοποίησε μία σειρά εκθέσεων υπό τον γενικό τίτλο «Αρχέγονο Μέλλον» που παρουσιάστηκε διαδοχικά σε σημαντικούς χώρους της Ιταλίας: στο Παλέρμιο στο Αρχαιολογικό Μουσείο Antonino Salinas, στο Τορίνο στην Gallery Fondazione Sandretto και στην Τεργέστη στο Museo Sartorio και στο Castello di San Giusto.

Η Τριλογία αυτή με τους επιμέρους τίτλους: Υλη-Λόγος-Ηχος φιλοξενήθηκε το καλοκαίρι του 2019 στην πινακοθήκη Κυκλάδων στη Σύρο. Τον Ιανουάριο του 2017, ο πρόεδρος του Ιταλικού Κράτους, Σέρτζιο Ματαρέλλα την τίμησε με το παράσημο του Ιππότη του Τάγματος του Αστέρα της Ιταλίας.

«**Εθνικός Κήρυκας:**» Έχετε κάνει ένα μεγάλο άνοιγμα στην Ιταλία.

Βένια Δημητρακοπούλου: Η Ιταλία έχει μπει στη ζωή μου. Η υποδοχή εκεί της δουλειάς μου ήταν συγκινητική. Ένα έργο μου το «Χρυσό Δόρυ» βρίσκεται

λόγω της σημαντικής παρουσίας της ελληνικής ομογένειας.

Ο τρόπος που φυλάνε στην καρδιά τους την Ελλάδα οι ανά τον κόσμο φιλέλληνες και ο Απόδημος Ελληνισμός είναι συγκινητικός. Το έζησα και το 2012 όταν είχα λάβει μέρος σε μία έκθεση στη Νέα Υόρκη στην Kouros Gallery με τίτλο «The Other Greece». Μέρος των εσόδων από τις πωλήσεις μάλιστα είχαν δοθεί στο ίδρυμα Fulbright (Φουλμπράιτ) για υποτροφίες. Η παιδεία κι ο πολιτι-

140

